

Arrest

nr. 262 580 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 november 2006 bij de Belgische ambassade in Casablanca, Marokko, een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan. Het gevraagde visum wordt op 17 januari 2007 geweigerd.

1.2. Verzoekster dient op 23 april 2008, als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan, een aanvraag in tot vestiging. Op 24 september 2008 wordt zij in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.3. Verzoekster wordt op 19 november 2010 ambtelijk geschrapt. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 12 april 2013 tot weigering van herinschrijving in het vreemdelingenregister. Bij arrest van 10 oktober 2013 met nummer 111 692 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 8 augustus 2018 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer met Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen beslist op 18 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Op 24 april 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 8 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 20 november 2019 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 24 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.7. Op 11 augustus 2020 dient verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 22 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 13 november 2020 dient verzoekster voor de vijfde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 4 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2020 werd ingediend door:

Naam: [I.]

Voornaam: [F.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.11.2020 voor de vijfde maal gezinshereniging aan met haar broer [I.A.] van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.11.2016 te Rotterdam
- arbeidsovereenkomst [D.] dd. 23.05.2018 op naam van de referentiepersoon
- loonfiches [M.B.] BVBA op naam van de referentiepersoon voor de periode februari - maart 2019
- huurovereenkomst en plaatsbeschrijving dd. 05.10.2018 met bijhorende registratiebewijzen voor het adres [...] met vermelding van zowel betrokkene als de referentiepersoon
- uittreksel strafregister n°2140/19 (Marokko) dd. 15.03.2019 op naam van betrokkene
- medische documenten op naam van betrokkene uit de periode 2014-2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 24.04.2019 en/of 20.11.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 08.10.2019 en/of 24.03.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- geactualiseerd attest dd. 03.02.2021 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen.
- bewijs lidmaatschap Onafhankelijk Ziekenfonds dd. 14.10.2020 op naam van betrokkene

Deze geactualiseerde documenten doen echter geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd 08.10.2019 en 24.03.2020.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Hoewel niet kan worden vastgesteld dat de beschikking tot vaststelling van de terechtzitting op 24 september 2021 correct werd verstuurd aan verzoekster, was zij vertegenwoordigd op de terechtzitting en gaf zij via haar advocaat te kennen dat zij haar verdediging voldoende had kunnen voorbereiden, dat zij kennis had kunnen nemen van de nota met opmerkingen en dat zij uitdrukkelijk akkoord ging met de behandeling van haar zaak op deze zitting.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van "het Unierecht (Burgerschapsrichtlijn)", van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de adagia “*nemo auditur turpitudinem suam allegans*” en “*patere legem quam ipse fecisti*” en van het vertrouwensbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingwet luidt als volgt: “Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn. [...]”

Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt vervolgens: “Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De volgende adagia dienen samengelezen met de bepalingen in het eerste middel:

- ‘*nemo auditur turpitudinem suam allegans*’: niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen
- ‘*patere legem quam ipse fecisti*’: het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.

De aanvraag tot gezinshereniging gebeurde op 13.11.2020. Verzoekster verkreeg op die datum haar bijlage 19ter , waarop zelf staat te lezen:

[...]

Beide artikelen, dus zowel de betrokken bepaling in het KB als deze in de Vreemdelingenwet, over een termijn van zes maanden.

Verwerende partij had de beslissing aldus moeten nemen ten laatste op 13.05.2021, daar zowel artikel 42 Vreemdelingenwet als artikel 52 KB de termijn in maanden uitdrukken, i.e. zes maanden, en niet in dagen.

De bestreden beslissing werd pas genomen op 04.06.2021, en dus 22 dagen te laat en eveneens te laat betekend (immers zowel de betekening als de beslissing dienen binnen deze 6 maanden termijn genomen te worden). Bovendien werd reeds op datum van 25/05/2021 een F-kaart afgeleverd aan verzoekster (stuk 3).

Verwerende partij erkent dat een F-kaart werd afgeleverd en hoewel zij niet verwijzen naar de e-mail van de dienst vreemdelingenzaken van 25/05/2021, heeft het antwoord van verwerende partij ongetwijfeld hiermee te maken (stukken 4 en 5).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) moet er niet langer ambtshalve een F kaart afgeleverd worden aan familie van een Unieburger als Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen beslissing neemt of geen kennisgeving doet van die beslissing binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging. De RvV laat de Belgische verblijfswetgeving buiten toepassing en baseert zich rechtstreeks op artikel 10 Richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn), zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie (HvJ) in het Diallo-arrest. Hiermee geeft de RvV verticale directe werking aan de Burgerschapsrichtlijn.

Dat is in strijd met vaste rechtspraak van het HvJ. Maar volgens de RvV is er geen sprake van verticale directe werking.

In verschillende recente arresten (RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688) stelt de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, niet meer toegepast kan worden.

Volgens de RvV is dat een gevolg van de Diallo-rechtspraak van het HvJ (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo).

In het Diallo-arrest stelde het HvJ dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling maakt het mogelijk dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden. Volgens de RvV is huidig artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit onverzoenbaar met de Diallo-uitspraak en is het onmogelijk om dit artikel richtlijnconform uit te leggen. Bijgevolg rest er volgens de RvV niets anders dan de bepaling buiten toepassing te laten.

In de beroepen behandeld door de RvV ging het om aanvragen gezinshereniging met een Unieburger (op basis van artikel 40bis of 47/1 Verblijfswet) die geweigerd werden meer dan zes maanden na de aanvraag of die geweigerd werden binnen de zes maanden na de aanvraag, maar waarvan de kennisgeving gebeurde meer dan zes maanden na de aanvraag. Omdat de verzoekers niet aantoonde ten gronde te voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging, wat volgens het HvJ een voorwaarde is, verwierp de RvV de beroepen.

STANDPUNT Hof van Justitie: richtlijn heeft geen neerwaartse verticale directe werking

Het standpunt van de RvV dat artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit niet langer toegepast kan worden, staat op gespannen voet met vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie. De RvV schuift artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit opzij en geeft een rechtstreekse of directe werking aan artikel 10 Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde zonder dat dit artikel (correct) omgezet werd in de Belgische verblijfswetgeving.

De RvV werpt dit vervolgens op tegen particulieren (= neerwaartse verticale directe werking).

Volgens vaste rechtspraak van het HvJ kan een EU-richtlijn, bij laattijdige of foutieve omzetting van de richtlijn door een lidstaat, uit zichzelf nooit verplichtingen opleggen aan een particulier.

Bepalingen van een richtlijn kunnen dus niet rechtstreeks tegen een particulier ingeroepen worden voor of door de nationale rechter (zie onder meer HvJ 10 oktober 2017, Farrell, C 413/15; HvJ 27 februari 2014, OSA, C 351/12; HvJ 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01 tot C-403/01; HvJ 14 juli 1994, Faccini Dori, C 91/92; HvJ 7 maart 1996, El Corte Inglés, C 192/94; HvJ 8 oktober 1987, Kolpinghuis Nijmegen, 80/86).

Het HvJ baseert zijn rechtspraak op:

- Artikel 288 VWEU (oud artikel 249 EG). Dat artikel kent een dwingend karakter toe aan richtlijnen, maar alleen aan 'elke lidstaat waarvoor zij bestemd is' en dus niet aan particulieren. Als richtlijnen directe werking zouden hebben ten aanzien van particulieren, zou dit betekenen dat de Unie de bevoegdheid heeft om met onmiddellijke ingang aan particulieren verplichtingen op te leggen, wat zij alleen kan in het kader van haar bevoegdheid om verordeningen vast te stellen (HvJ 14 juli 1994, C-91/92, Faccini Dori).*
- Het principe dat een lidstaat geen voordeel kan halen uit zijn eigen miskenning van het Unierecht. Dit is een toepassing van het beginsel 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen.*

In arrest nr. 225.296 van 27 augustus 2019 stelt de RvV dat er geen sprake is van een foutieve omzetting van de Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde, zodat er ook geen sprake kan zijn van een verticale directe werking (die de RvV geeft aan de richtlijn).

Alleen artikel 42 §1 Verblijfswet vormt de omzetting van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn en er blijkt niet dat artikel 42 §1 Verblijfswet artikel 10 Burgerschapsrichtlijn foutief omgezet heeft.

Artikel 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart na zes maanden, vormt volgens de RvV géén omzetting van de Burgerschapsrichtlijn.

Volgens het HvJ bepaalt de Burgerschapsrichtlijn immers niet welke sanctie geldt bij het overschrijden van de termijn van zes maanden in artikel 10 Burgerschapsrichtlijn.

Dit wordt juist overgelaten aan de vrijheid van de lidstaten, voor zover de nationale bepalingen niet indruisen tegen het doel van het Unierecht.

In het Diallo-arrest heeft het HvJ vastgesteld dat de Belgische regeling wél indruist tegen de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Bijgevolg blijft de RvV bij zijn standpunt dat hij artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit buiten beschouwing moet laten wegens strijdigheid met het Unierecht. Tegen het arrest werd een toelaatbaar cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Door te stellen dat artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit géén (foutieve) omzetting zou zijn van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn geeft de RvV een zeer enge invulling aan de begrippen 'omzetting' en 'foutieve omzetting':

- Artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit was, samen met artikel 42 §1 Verbljfswet, door de Belgische overheid wel degelijk bedoeld als omzetting van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn (zie ook RvV 17 januari 2020, nr. 231.395).*
- Artikel 42 §1 Verbljfswet luidt als volgt: 'Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.' Het Verbljfsbesluit moest dus de voorwaarden bepalen voor de erkenning van het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger, in overeenstemming met de Burgerschapsrichtlijn.*
- In artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit werd vervolgens bepaald: 'Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model van bijlage 9 af.' Deze regeling moest ervoor zorgen dat de maximale termijn voor erkenning van het verblijfsrecht van de Unieburger en zijn familielid, opgelegd door artikel 10 Burgerschapsrichtlijn en artikel 42 Verbljfswet, gerespecteerd zou worden en gaf er dus mee uitvoering aan.*
- In het Diallo-arrest heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de Belgische regeling van ambtshalve afgifte van verblijfskaarten na zes maanden in strijd is met artikel 10 Burgerschapsrichtlijn. Artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit vormt dus een foutieve omzetting van dat artikel.*

Zelfs als aangenomen wordt dat artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit géén (foutieve) omzetting zou zijn van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn, is dit eigenlijk niet van belang: volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet het volledige interne recht richtlijnconform geïnterpreteerd worden. Dus ook het interne recht dat niet specifiek bedoeld is als omzetting van het Unierecht. Het principe van richtlijnconforme interpretatie is echter niet absoluut: richtlijnconforme interpretatie kan er nooit toe leiden dat aan een particulier verplichtingen tegengeworpen worden die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn. Naar analogie kan aangenomen worden dat aan een particulier geen rechten ontzegd kunnen worden wanneer die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn, of wanneer die rechten, meer algemeen, niet richtlijnconform zijn. Dit is het geval voor artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit dat voorziet in het recht op een ambtshalve afgifte van een F kaart, wanneer DVZ geen beslissing neemt en hiervan kennis geeft binnen zes maanden na de aanvraag.

Tot slot geldt het principe dat een lidstaat nooit voordeel kan halen uit zijn eigen miskennen van het Unierecht ('nemo auditur turpitudinem suam allegans').

Verwerende partij dient een F-kaart af te leveren aan verzoekster overeenkomstig artikel 52, §4, tweede lid KB, daar er geen enkele beslissing werd genomen binnen de termijn van zes maanden zoals bepaald in voornoemd artikel en in artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet en kan zich niet beroepen op zijn eigen nalatigheid (lees: verkeerde of foutieve omzetting van de Burgerschapsrichtlijn) om zijn eigen handelen te gebruiken om de rechten van verzoekster te schaden.

Bijkomend er sprake van de schending van het vertrouwensbeginsel, daar verzoekster na afloop van de 6 maanden een F-kaart mocht worden afgeleverd, daar in het verleden de aanvragen steeds werden geweigerd en in deze aanvraag niet. Bovendien werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 2026 en het is slechts dankzij de tussenkomst van de e-mail van de Dienst Vreemdelingen van Antwerpen dd. 25/05/2021 dat verwerende partij pas op 04/06/2021 de bestreden beslissing heeft genomen. Verzoekster mocht erop vertrouwen dat gelet op de houding van verwerende partij in haar

andere aanvragen , de houding van verzoekster in deze aanvraag een F-kaart mocht opleveren en afgegeven worden. Verwerende partij heeft het rechtmatige vertrouwen in hoofde van verzoekster geschaad.”

3.1.2. Verzoekster verwijst naar artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit en stelt dat verweerder binnen een termijn van zes maanden een beslissing diende te nemen en deze beslissing tevens binnen deze termijn ter kennis diende te brengen. Zij betoogt dat de beslissing in casu 22 dagen te laat werd genomen en eveneens te laat ter kennis werd gebracht. Zij stelt dan ook gerechtigd te zijn op een F-kaart. Zij meent dat het arrest Diallo van het Hof van Justitie van de Europese Unie hieraan geen afbreuk kan doen, omdat anders wordt toegestaan dat verweerder zich beroept op een eigen fout om een bepaald recht te gaan ontzeggen en er verticale rechtstreekse werking wordt verleend aan de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

3.1.3. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Dit wetsartikel maakt deel uit van *“Titel II. Hoofdstuk I. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”*. Specifiek wat de *‘andere familieleden’* van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet betreft, bepaalt artikel 47/2 van deze wet het volgende:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Gelet op het bepaalde in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet staat niet ter discussie dat verzoekster zich kan beroepen op artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat ook toepassing vindt in haar situatie, meer bepaald de situatie van een familiehereniging als *‘ander familielid’* van een burger van de Unie.

3.1.4. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, dat in zijn eerste lid luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

3.1.5. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de

uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet hij op eigen gezag de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten (zie onder meer HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C-208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; en HvJ 17 november 2011, C-434/10).

3.1.6. Een eerste vraag die zich stelt, is de vraag of artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn eveneens van toepassing is op *“andere familieleden”*.

Uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn *“een administratieve procedure”* betreft *“die ernaar streeft dat binnen een dwingende termijn van zes maanden wordt onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht [is]”*, waarbij dit onderzoek *“zowel met een positief besluit als met een negatief besluit [kan] worden afgerond”* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo). Verder blijkt dat de Uniewetgever *“zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven”* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo en HvJ 5 september 2012, C-83/12, Rahman). Deze opsomming van documenten die moeten worden overgelegd, heeft zowel betrekking op de familieleden bedoeld in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn, als op de familieleden bedoeld in artikel 3, tweede lid van voormelde richtlijn. Het gegeven dat artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn melding maakt van *“familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten”* impliceert niet dat deze bepaling enkel is gericht tot familieleden in de zin van artikel 2, punt 2 van de richtlijn. Hierbij kan worden opgemerkt dat het begrip *‘familieleden’* in dit verband in andere bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn wordt gebruikt als een begrip dat tevens de personen bedoeld in artikel 3, tweede lid van deze richtlijn omvat. In het bijzonder in artikel 10 van deze richtlijn, dat betrekking heeft op de afgifte van de verblijfskaart aan *‘familieleden van een burger van de Unie’*, worden in het tweede lid, onder e) en f), de documenten genoemd die de personen bedoeld in artikel 3, tweede lid, onder a) en b) van deze richtlijn moeten overleggen voor de afgifte van deze verblijfskaart (HvJ 12 juli 2018, C-89/17, Banger, 46). Verder blijkt duidelijk dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn niet meer betreft dan een loutere administratieve procedure, waarbij wordt aangegeven welke documenten moeten worden overgemaakt en waarbij een dwingende termijn wordt voorgeschreven om de individuele situatie van een derdelander in het licht van het Unierecht te bepalen. Aan de administratieve procedure van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn kan als dusdanig geen (afgeleid) verblijfsrecht worden ontleend.

Gelet op bovenstaande kan aldus worden aangenomen dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn tevens betrekking heeft op de personen, zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van deze richtlijn. Aldus kan tevens worden aangenomen dat artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook voor wat betreft de *“andere familieleden”* bedoeld in artikel 47/1 van dezelfde wet, een omzetting vormt van artikel 10 van de voormelde richtlijn. Hieruit vloeit voort dat een Unierechtelijke uitlegging van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook aan de orde is voor de *“andere familieleden”* van een burger van de Unie. Bijgevolg past het in deze het gestelde in het arrest Diallo van 27 juni 2018 van het Hof van Justitie (C-246/17) van naderbij te bekijken.

3.1.7. Het Hof van Justitie heeft in het arrest Diallo verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht. Dit geldt zowel voor een positieve beslissing als een weigeringsbeslissing.

In het arrest Diallo werd vervolgens aangegeven dat de Burgerschapsrichtlijn geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie *“in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het*

gelijkwaardigheidsbeginsel” (§ 45). Deze regeling mag echter geen afbreuk doen *“aan de nuttige werking van het Unierecht”* (§46). Het Hof vervolgt dat *“volgens vaste rechtspraak van het Hof de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten [schept], maar [dat] gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht”* (§48) en dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaarten mee [brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen”* (§49). Er wordt aangegeven dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden *“haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor”* (§55). Er wordt dan ook geconcludeerd dat *“de richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*. Een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart na een bepaalde periode kan dus enkel aan de orde zijn indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

3.1.8. Het staat niet ter betwisting dat de bestreden beslissing in casu te laat werd getroffen, zoals verzoekster opwerpt in haar verzoekschrift. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt echter dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

3.1.9. Hoewel bovenstaande redenering van het Hof van Justitie niet geheel onverkort kan worden toegepast op personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn – gelet op het gegeven dat het Hof in zijn redenering wijst op de declaratoire aard van de verblijfskaarten, die niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen, terwijl personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn geen recht op verblijf aan deze richtlijn kunnen ontleen – dient het gestelde door het Hof naar analogie tevens te worden toegepast op de situatie van personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van deze richtlijn. Er anders over oordelen, zou immers impliceren dat personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn voordeliger zouden worden behandeld dan familieleden bedoeld in artikel 2, punt 2 van de richtlijn. Gelet onder meer op de vaststellingen gemaakt door het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin het stelde dat *“[z]oals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, [...] namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan [volgt] dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”*, dient te worden vastgesteld dat een meer gunstige behandeling van de familieleden in ruime zin, geen steun vindt in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake gezinshereniging. Bovendien heeft, zoals eerder gezegd, het Hof van Justitie in het arrest Diallo gewezen op *“de doelstellingen van richtlijn 2004/38”* die zich verzetten tegen de afgifte van een verblijfskaart aan kernfamilieleden wanneer niet werd voldaan aan de voorwaarden, waarbij niet kan worden ingezien waarom de doelstellingen van dezelfde richtlijn zich hier voor *“andere familieleden”* niet tegen zouden verzetten.

3.1.10. Aldus dienen de nationale bepalingen voor de situatie van *“andere familieleden”*, zoals in casu het geval is, eveneens te worden geïnterpreteerd rekening houdende met het gestelde door het Hof van Justitie.

3.1.11. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in uitvoering van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen ten laatste binnen de zes maanden volgend op de datum van het indienen van de aanvraag. Dit is niet strijdig met artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet dan ook niet worden opzijgeschoven om directe werking te verlenen aan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn. De voormelde wetsbepaling verleent geen bevoegdheid aan de Koning voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de burger moet worden erkend. Wel wordt het aan de Koning overgelaten om te bepalen onder welke voorwaarden de erkenning van het verblijfsrecht kan plaatsgrijpen en voor welke de duur, waarbij de wetgever de Koning

oplegt om dit overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen te doen, uiteraard zoals die worden geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

3.1.12. Samen gelezen met het arrest Diallo van het Hof van Justitie zegt de wetgever in se aan de Koning dat hij bij het bepalen van de nadere voorwaarden waarbinnen het recht op verblijf aan de burger van de Unie en zijn familieleden kan worden erkend, het Europeesrechtelijk kader moet respecteren dat (a) binnen de dwingende termijn van zes maanden een beslissing dient te worden getroffen en betekend, en (b) dat bij overschrijding van deze termijn niet automatisch, zonder dat vaststaat dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, een verblijfskaart kan worden verstrekt.

3.1.13. Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingsbesluit geeft uitvoering aan artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het voorziet dat *“indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42, van de wet, [...] de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’”* geeft.

Met deze bepaling van het Vreemdelingsbesluit werd geen bepaling van de Burgerschapsrichtlijn omgezet. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, bevat deze richtlijn geen bepalingen tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn gestelde termijn. Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingsbesluit kan wel worden beschouwd als de manier waarop België heeft besloten om gebruik te maken van zijn procedurele autonomie die artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn aan de lidstaten verstrekt om deze gevolgen te regelen.

3.1.14. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Diallo gesteld dat een automatische afgifte van een verblijfskaart na zes maanden zonder dat vaststaat dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, niet conform de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn is en dat dit haaks staat op de doelstellingen en nuttige werking van deze richtlijn.

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingsbesluit laat echter toe dat een verblijfskaart automatisch wordt afgegeven bij overschrijding van de beslissingstermijn van zes maanden, zonder dat de grondvoorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht werden nagegaan. De Koning heeft derhalve het wettelijk kader zoals uiteengezet in punt 3.1.12. niet gerespecteerd. De Raad kan het conflict dat zich stelt tussen artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingsbesluit en de Burgerschapsrichtlijn zoals nader toegelicht door het Hof van Justitie in het arrest Diallo niet oplossen via een richtlijnconforme interpretatie van de betrokken bepaling van het Vreemdelingsbesluit. Een richtlijnconforme interpretatie heeft immers haar grenzen. Zo kan deze niet leiden tot een contra legem-interpretatie van het nationale recht (zie o.a. HvJ, zaak C-212/04, Adeneler e.a., r.o. 110 en het in deze zaak aangehaalde arrest van 16 juni 2005, Pupino, C-105/03, punten 44 en 47). De Raad kan artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingsbesluit via een richtlijnconforme interpretatie niet iets anders doen zeggen dan wat het zegt.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de Europese Unie uit te leggen en toe te passen, moet de rechter, op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten. Deze verplichting volgt uit de voorrang van het Unierecht (HvJ 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-397-403/01, r.o. 51 en het hierin aangehaalde arrest Mangold van 22 november 2005, C-144/04, punt 77). De rechter moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05; van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77; van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09 en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In casu kan de Raad om nuttige werking en dus voorrang te verlenen aan het Unierecht dan ook niets anders dan artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingsbesluit buiten toepassing te laten. Immers kan er geen sprake zijn van een regeling op grond waarvan verweerder, indien hij binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van het indienen van de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart geen beslissing heeft genomen, ambtshalve een verblijfskaart moet afgeven aan de aanvrager, zonder dat hij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven. Verweerder kan geen verblijfskaart afgeven op grond van de Burgerschapsrichtlijn aan een burger van de Unie of zijn familielid c.q. ander familielid die niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Dit is net wat verzoekster verlangt en de Raad kan haar hierin dus niet volgen.

3.1.15. Verzoekster voert evenwel aan dat het bestuur artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit niet rechtmatig buiten toepassing kan laten. Zij stelt dat de Belgische overheid zich niet mag beroepen op de eigen fout, zijnde de foutieve omzetting van de richtlijn, om rechtsonderhorigen alsnog rechten te ontzeggen. Door artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit buiten toepassing te laten, zou volgens verzoekster bovendien ten aanzien van de rechtsonderhorige verticale rechtstreekse werking worden gegeven aan de Burgerschapsrichtlijn, hetgeen in strijd is met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie. Meer bepaald zou er in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking worden gegeven aan artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en zou dit artikel worden tegen-gevoerd aan particulieren, zonder dat dit artikel correct werd omgezet in de Belgische verblijfswetgeving.

Verzoekster kan daarin niet worden gevolgd, om de volgende redenen.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie niet enkel rechtscolleges, maar ook bestuursorganen – en dus administratieve overheden zoals verweerder – een onwettige bepaling buiten toepassing moeten laten in geval van strijdigheid met een Europese rechtsnorm (HvJ 22 juni 1989, C-103/88, Fratelli Costanzo, punt 33; HvJ 9 september 2003, C-198/01, Consorzio Industrie Fiammiferi, punt 49; HvJ 13 juli 1972, C-48/71, Commissie t. Italië, punt 7).

Verzoekster kan worden bijgetreden in zoverre zij stelt dat er een verbod op ‘*neerwaartse verticale rechtstreekse werking*’ bestaat, hetgeen inhoudt dat een overheid een verplichting volgend uit een rechtstreeks werkende bepaling van een niet (correct) omgezette richtlijn niet tegen een particulier kan afdwingen.

Het is immers vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat een richtlijn uit zichzelf geen verplichtingen aan particulieren kan opleggen. Het Hof benadrukt dat, overeenkomstig artikel 288, derde alinea van het VWEU, het verbindende karakter van een richtlijn, dat de grondslag vormt voor de mogelijkheid om deze in rechte aan te voeren, slechts bestaat ten aanzien van “*elke lidstaat waarvoor zij bestemd is*” (HvJ 26 februari 1986, C-152/84, Marshall, punt 48; HvJ 8 oktober 1987, C-8/86, Kolpinghuis Nijmegen, punt 9; HvJ 14 juli 1994, C-91/92, Faccini Dori, punt 20; HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer, punt 108; HvJ 24 januari 2012, C-282/10, Dominguez, punt 37, HvJ 12 december 2013, C-425/12, Portgás, punt 22; HvJ 7 augustus 2018, C-122/17, Smith, punt 42). De inroepbaarheid van een niet (correct) omgezette bepaling uit een richtlijn tegen andere actoren dan de staat is derhalve begrensd, in die zin dat ze er niet toe mag leiden dat aan de Europese Unie “*de bevoegdheid wordt toegekend met onmiddellijke ingang de particulieren verplichtingen op te leggen, wat [de Unie] alleen kan in het kader van haar bevoegdheid om verordeningen vast te leggen*” (HvJ 14 juli 1994, C-91/92, Faccini Dori, punten 23-24; HvJ 7 augustus 2018, C-122/17, Smith, punt 42).

Diezelfde beperking geldt voor het buiten toepassing laten van met het Unierecht strijdige regels van nationaal recht (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Europees Recht (6e ed.), Morsel, Intersentia, 2017, p. 605).

Het is aldus uitgesloten dat aan een particulier rechtstreeks een uit een niet (correct) omgezette richtlijn voortvloeiende verplichting wordt opgelegd.

Deze these is echter thans niet aan de orde om de volgende redenen.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn een bepaling betreft die procedurele autonomie verstrekt aan de lidstaten. Er is m.a.w. geen sprake van een foutieve of het gebrek aan omzetting van een bepaling van een richtlijn, omdat de lidstaten net zelf mogen bepalen wat de gevolgen zijn van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van de in de nationale wetgeving voorziene termijn. Hier zijn echter grenzen aan, met name mag de nationale regeling niet de doeltreffendheid van de richtlijn ondermijnen en mag ze niet in strijd zijn met de doelstellingen ervan. Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit doet net dat en daarom moet deze bepaling buiten toepassing worden gelaten.

Waar verzoekster betoogt dat deze handelwijze haar een recht ontnemt moet erop worden gewezen dat dit nog niet impliceert dat er in casu sprake is van een niet-toegelaten neerwaartse verticale werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een afschaffing van voordelen wordt door het Hof van Justitie niet beschouwd als een “*verplichting*” die aan een particulier wordt opgelegd (cf. HvJ 17 juli 2008, C-152/07 – C-154/07, Arcor AG, punt 38). Het feit dat verzoekster negatieve gevolgen ondervindt

door het buiten toepassing laten van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, en met name dat zij haar aanspraak op een verblijfskaart overeenkomstig die bepaling verliest, betekent dus niet dat aan verzoekster, in strijd met het Unierecht, verplichtingen uit een niet (correct) omgezette richtlijn worden opgelegd.

Verzoekster duidt in haar middel verder ook nergens concreet welke verplichting uit de Burgerschapsrichtlijn haar rechtstreeks, zijnde zonder correcte omzetting in het Belgische recht, wordt opgelegd ten gevolge van het buiten toepassing laten van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit.

Zodoende toont verzoekster niet aan dat het buiten toepassing laten van laatstgenoemde bepaling in strijd is met het Unierecht.

3.1.16. De Raad kan verzoekster dan ook niet volgen in haar betoog dat er een verblijfskaart moet worden afgeleverd omdat de bestreden beslissing laattijdig werd getroffen, dat wil zeggen buiten de termijn van zes maanden zoals voorzien in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dit waar artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat de verblijfskaart na zes maanden moet worden afgegeven. Het blijkt immers niet dat verzoekster voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden (zie bespreking tweede middel).

3.1.17. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen rechtstreeks belang kan laten gelden bij haar kritiek dat de termijn van zes maanden zoals voorzien in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden. De vernietiging van de bestreden beslissing omwille van het overschrijden van de beslissingstermijn van zes maanden kan verzoekster immers geen rechtstreeks voordeel opleveren. Verzoekster kan geen aanspraak maken op de reglementaire voorziene sanctie, met name de afgifte van een verblijfskaart zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Het louter gelijk krijgen op zich wettigt niet de gevraagde vernietiging (RvS 29 april 1999, nr. 80.016).

3.1.18. Verzoekster ziet verder een schending van het vertrouwensbeginsel *“daar verzoekster na afloop van de 6 maanden een F-kaart mocht worden afgeleverd”, “daar in het verleden de aanvragen steeds werden geweigerd en in deze aanvraag niet”* en daar zij op 25 mei 2021 door de stad Antwerpen ook in het bezit was gesteld van de F-kaart en het enkel is omdat de stad Antwerpen verweerder had gewezen op de afgifte van deze kaart omdat zij binnen de termijn van zes maanden geen instructies hadden ontvangen dat verweerder alsnog in actie kwam en de bestreden beslissing nam en de kaart werd gesupprimeerd. Zij betoogt dat verweerder een bij haar rechtmatig gewekt vertrouwen heeft geschaad.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) het ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, en (3) er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

In de gegeven omstandigheden blijkt geenszins dat de gestelde voorwaarden zijn voldaan.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de automatische afgifte van een verblijfskaart omwille van het overschrijden van de beslissingstermijn van zes maanden zonder dat vaststaat dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, niet conform de bewoordingen is van de Burgerschapsrichtlijn en dat dit haaks staat op de doelstellingen en nuttige werking van deze richtlijn, reden waarom artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit buiten toepassing moet worden gelaten. Het vertrouwensbeginsel kan niet contra legem worden ingeroepen.

Verzoekster gaat bovendien ook uit van de verkeerde veronderstelling dat het afleveren van een F-kaart volstaat om te besluiten tot een legaal verblijfsrecht als *‘ander familielid’* van een burger van de Unie. Een verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. In casu dient te worden opgemerkt dat verzoekster op 25 mei 2021 verkeerdelijk in het bezit werd gesteld van een F-kaart, nu deze haar werd afgeleverd

louter omwille van het verstrijken van de termijn van zes maanden en zonder dat vaststond dat verzoekster voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. De loutere afgifte van de F-kaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan verzoekster toekent.

Verzoekster wijst bovendien zelf op het gegeven dat al haar eerdere aanvragen werden afgewezen. Met verwijzing naar de verdere bespreking van het tweede middel, wordt opgemerkt dat verzoekster als dusdanig niet betwist dat zij ter staving van haar meeste recente aanvraag als nieuwe stukken enkel een geactualiseerd attest van het OCMW van Antwerpen dat geen steun werd genoten en een recent bewijs van lidmaatschap van de mutualiteit heeft voorgelegd. Een gelijkaardig attest van het OCMW, zij het van eerdere datum, lag reeds voor bij de eerdere aanvragen, zodat inderdaad louter sprake is van een *'geactualiseerd attest'*. Er blijkt niet dat verzoekster aan de hand van deze nieuw voorgelegde stukken enige rechtmatige verwachting kon koesteren dat inzake haar meeste recente aanvraag alsnog positief zou worden beslist. Verzoekster doet zelf zo ook geen enkele moeite om aan te tonen dat deze *'geactualiseerde documenten'* van aard zijn alsnog het bewijs te kunnen leveren dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin of dat deze documenten de beoordeling in de eerdere weigeringsbeslissingen alsnog konden doen ombuigen.

Ondanks de verkeerde afgifte van de F-kaart door de gemeente kan verzoekster in de gegeven omstandigheden niet voorhouden dat er sprake is van een concrete belofte of toezegging van verweerder dat zij het verblijfsrecht zou verwerven. Minstens oordeelt de Raad dat op basis van de bestreden beslissing wel degelijk gewichtige redenen blijken die rechtvaardigen dat de F-kaart werd gesupprimeerd. Verweerder heeft trouwens, na de brief van de stad Antwerpen van 25 mei 2021 waarop verzoekster doelt, op korte termijn gehandeld. Binnen de twee weken werd verzoekster aangetekend in kennis gesteld van de bestreden beslissing en de supprimatie van de F-kaart.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

3.1.19. Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van *"het Unierecht"*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater, §§ 1 en 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht.

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

Verder wordt verwezen naar de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn zoals uiteengezet in het eerste middel.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse broer. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster door (het gezin van) de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster herhaalt bijgevolg dat uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt dat zij afdoende heeft aangetoond financieel ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse vader.

Daarnaast heeft verzoekster ook haar onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging was verzoeker aldus onvermogen in Marokko: zij genoot er geen enkele vorm van inkomsten, noch had zij er enige onroerende eigendom.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

De kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist. Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Verzoekster herhaalt dat de geldbewijzen in se niet worden betwist door verwerende partij, en dus worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze

afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Nederlandse broer omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van haar Nederlandse broer (de referentiepersoon). Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt artikel 42quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet het volgende:

“ § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; [...]”

Artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]”

Artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“ § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. [...]"

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Verzoekster werd op datum van 25/05/2021 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op datum van 25/05/2021 stuurde de DVZ Antwerpen een e-mail naar DVZ Brussel (lees: verwerende partij) met de mededeling dat F-kaart werd afgeleverd.

Verzoekster verkeerde in het rechtmatige vertrouwen dat zij recht had op een F-kaart.

Ingevolge de mail van DVZ Antwerpen, na verwerende partij op 04/06/2021 de bestreden beslissing.

Ondertussen kan niet ontkend worden dat er reeds een F-kaart werd afgeleverd en dat de kaart bestaat.

In casu diende men de procedures op te volgen voor de eventuele intrekking van de F-kaart en niet van een weigeringsbeslissing middels een bijlage 20.

Ten slotte dient verwezen te worden naar de schending van het hoorrecht en dit in samenlezing met het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: de facto intrekking van verblijf) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv, zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Dit is echter nooit gebeurd en om die reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij kennis heeft van zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele

motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, doelt zij op een miskenning van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

3.2.4. Verzoekster diende een aanvraag tot familiehereniging in, waarbij zij zich beriep op haar hoedanigheid van “*ander familielid*” van een Nederlandse onderdaan zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd gedaan in functie van haar broer. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.2.5. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de *“andere familieleden”* van de burger van de Unie *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie *“die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, *“verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”*. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33)

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie “te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is

'vervoegen'). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 33).

3.2.6. Het staat niet ter betwisting dat verzoekster op 13 november 2020 voor de vijfde maal een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als 'ander familielid' van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer. De Raad merkt op dat verzoekster tegen de voorgaande weigeringsbeslissingen van 18 februari 2019, 8 oktober 2019, 24 maart 2020 en 22 september 2020 geen rechtsmiddelen heeft aangewend. Zij heeft ervoor geopteerd om telkens een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en om het bestuur aan de hand van nieuwe bewijsstukken uit te nodigen tot een hernieuwd inhoudelijk onderzoek en het bestuur zo te overtuigen zijn eerdere standpunt te wijzigen en haar alsnog het verblijf toe te staan.

Wat betreft de in het kader van de thans voorliggende aanvraag voorgelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko [...] op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.11.2016 te Rotterdam
- arbeidsovereenkomst [D.] dd. 23.05.2018 op naam van de referentiepersoon
- loonfiches [M.B.] BVBA op naam van de referentiepersoon voor de periode februari - maart 2019
- huurovereenkomst en plaatsbeschrijving dd. 05.10.2018 met bijhorende registratiebewijzen voor het adres [...] met vermelding van zowel betrokkene als de referentiepersoon
- uittreksel strafregister n°2140/19 (Marokko) dd. 15.03.2019 op naam van betrokkene
- medische documenten op naam van betrokkene uit de periode 2014-2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 24.04.2019 en/of 20.11.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 08.10.2019 en/of 24.03.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- geactualiseerd attest dd. 03.02.2021 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen.
- bewijs lidmaatschap Onafhankelijk Ziekenfonds dd. 14.10.2020 op naam van betrokkene

Deze geactualiseerde documenten doen echter geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd 08.10.2019 en 24.03.2020.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

3.2.7. Verzoekster geeft als dusdanig niet aan dat de weergave in de bestreden beslissing van de door haar ter staving van haar vijfde aanvraag naar voor gebrachte stavingstukken niet correct is, en evenmin dat hierbij incorrect is vastgesteld dat de enige stukken die niet reeds voorlagen bij de eerdere aanvragen het geactualiseerde OCMW-attest en het recente bewijs van aansluiting bij een mutualiteit zijn.

3.2.8. Verweerder heeft geoordeeld dat de bij de vijfde aanvraag voorgelegde nieuwe stukken niet van aard zijn dat deze afbreuk kunnen doen aan de reeds gedane (determinerende) vaststellingen in de eerdere weigeringsbeslissingen.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, hebben de stukken die bijkomend bij de vijfde aanvraag werden voorgelegd enkel nog betrekking op het gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon op heden nog steeds niet ten laste zijn van het OCMW en dat verzoekster is aangesloten bij een ziekenfonds. Deze handelen niet over de kernvraag inzake het te leveren bewijs van het 'ten laste zijn', met name of verzoekster in het land van herkomst actief werd ondersteund door de referentiepersoon in België en of

zij was aangewezen op deze ondersteuning om in haar levensonderhoud te voorzien gelet op haar sociale en economische toestand in dit land. Evenmin werden hiermee bijkomende stukken voorgelegd die erop kunnen wijzen dat verzoekster in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het bestuur kon dus in redelijkheid oordelen dat de bijkomend voorgelegde stukken inderdaad niet van aard waren om alsnog het vereiste bewijs te kunnen leveren. In deze omstandigheden blijkt dus ook niet dat verweerder een volledig hernieuwd inhoudelijk onderzoek in het licht van het geheel van de voorliggende elementen had moeten doorvoeren.

3.2.9. Wat betreft de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst, wijst verzoekster op algemene wijze op geldstortingen en het bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Verzoekster is van mening dat zij bijgevolg op alle vlakken en op alle mogelijke manieren heeft aangetoond dat zij van in het land van herkomst onvermogen en financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Zij stelt dat verweerder geen afdoende onderzoek heeft gevoerd en de bestreden beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle relevante gegevens.

Nergens verwijst verzoekster evenwel naar concrete stukken en deze worden evenmin gevoegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook geenszins dat verzoekster in het kader van haar vijfde aanvraag tot familiehereniging met haar broer nog geldstortingen en/of een "*bewijs van onvermogen*" in het land van herkomst voorlegde, waardoor van dergelijke stukken ook geen melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat zij bij haar thans voorliggende aanvraag wel degelijk nog dergelijke bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Zij is in deze situatie niet ernstig waar zij stelt dat in de bestreden beslissing de geldbewijzen niet worden betwist en dus worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn.

Waar verzoekster in het kader van haar eerdere aanvragen wel geldstortingen en/of een "*bewijs van onvermogen*" in het land van herkomst overmaakte, wordt nog opgemerkt dat deze stukken in de eerdere weigeringsbeslissingen reeds werden besproken en weerlegd. Indien verzoekster niet akkoord kon gaan met de beoordeling die omtrent deze stukken werd gemaakt in de eerdere weigeringsbeslissingen, had zij de mogelijkheid hiertegen in rechte op te komen. Verzoekster liet zulks evenwel na. Nu niet blijkt dat zij deze stukken nog aanbracht in het kader van haar vijfde aanvraag blijkt in geen geval dat verzoekster in het kader van huidige procedure nog dienstig naar deze stukken kan verwijzen. Verzoekster kan niet redelijkerwijze verwachten dat verweerder een andere beoordeling maakt van de reeds voorgelegde stukken, zonder dat blijkt dat deze in het kader van de meeste recente aanvraag nog zijn voorgelegd en zonder dat bovendien nieuwe relevante gegevens werden voorgelegd die een herbeoordeling noodzakelijk maken.

Verzoekster uit in haar verzoekschrift verder voornamelijk algemene kritiek en stelt dat de hoedanigheid van het "*ten laste zijn*" voortvloeit uit een feitelijke situatie. Zij gaat geenszins concreet in op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing. Verzoeksters kritiek doet dan ook geen afbreuk aan de gedane vaststellingen en toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

3.2.10. De Raad stelt verder vast dat verzoekster niet aangeeft te betwisten dat zij geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, en dit van in het land van herkomst.

3.2.11. Waar verzoekster poneert dat zij alle elementen en documenten heeft aangebracht die haar aanspraak rechtvaardigen, is dit betoog niet meer dan haar eigen beoordeling van de zaak waarmee nog niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft verweerder de door verzoekster voorgelegde stukken onder de loep genomen, maar geoordeeld dat de aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat zij, in het land van herkomst, ten laste was van of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekster toont niet aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

3.2.12. Verzoekster wijst nog op het bepaalde in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat, waar zij aanvankelijk op 25 mei 2021 in het bezit was gesteld van de F-kaart, de procedures tot eventuele intrekking van deze kaart hadden moeten worden gevolgd en dat bij het nemen van een beslissing tot intrekking van het verblijf een beoordeling zich opdrong omtrent de eventuele elementen van tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven, ...

De Raad herhaalt dat verzoekster uitgaat van de verkeerde veronderstelling dat het afleveren van de F-kaart door de gemeente volstaat om te besluiten tot een legaal verblijfsrecht als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie. De verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. In casu dient te worden opgemerkt dat verzoekster op 25 mei 2021 verkeerdelijk in het bezit werd gesteld van een F-kaart, nu deze haar werd afgegeven louter omwille van het verstrijken van de termijn van zes maanden en dit terwijl zij niet blijkt te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Er werd reeds op gewezen dat een dergelijke automatische afgifte van de verblijfskaart omwille van het overschrijden van de termijn van zes maanden zonder dat vaststaat dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, niet conform de bewoordingen is van de Burgerschapsrichtlijn en dat dit haaks staat op de doelstellingen en nuttige werking van deze richtlijn. De onterechte afgifte van de F-kaart kan niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan verzoekster toekent. Deze kaart werd dan ook terecht gesupprimeerd.

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat reeds werd vastgesteld dat zij voldoet aan de voorwaarden voor familiehereniging en dus was gerechtigd op het beoogde verblijf als “*ander familielid*” van een burger van de Unie. Zij kan dan ook niet overtuigen dat de procedure tot beëindiging van het verblijf overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet aan de orde was of dat op enige andere grond een onderzoek van de door haar aangehaalde elementen was vereist.

3.2.13. Een schending van de artikelen 42quater en 47/1 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.14. Waar verzoekster in de hoofding van haar middel verwijst naar een schending van “*het Unierecht*”, wijst de Raad erop dat zij niet in het wilde weg naar het gehele Unierecht kan verwijzen. Zij dient precies de geschonden bepaling of het geschonden geachte beginsel aan te duiden en te preciseren waarin de schending bestaat. In zoverre verzoekster doelt op de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad nog op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

3.2.15. Nu verzoekster in het kader van haar aanvraag alle nuttige gegevens en bewijzen heeft kunnen voorleggen aan het bestuur inzake de beoogde familiehereniging met haar Nederlandse broer, en waar niet blijkt dat de aanvraag werd afgewezen om redenen die voor haar redelijkerwijze niet voorzienbaar waren, blijkt verder niet dat verzoekster in het kader van huidig beroep met goed gevolg een schending van het hoorrecht kan aanvoeren.

In zoverre verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om te worden gehoord vooraleer een terugkeerbesluit wordt afgeleverd, volstaat de vaststelling dat de bestreden beslissing geen terugkeerbesluit is.

Evenmin kan verzoekster worden gevolgd in haar standpunt dat zij had moeten worden gehoord in het kader van de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Er werd reeds vastgesteld dat een beëindiging van een bestaand, legaal verblijfsrecht niet aan de orde was.

Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat verzoekster geenszins aantoonde dat zij het bestuur, indien bijkomend gehoord, nog in kennis had kunnen stellen van relevante gegevens.

3.2.16. In de uiteenzetting van het middel brengt verzoekster nog een theoretisch betoog naar voor inzake het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de fair play. Nergens duidt zij evenwel concreet waarom volgens haar de bestreden beslissing is genomen met miskennis van deze beginselen. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk. Voor zover verzoekster opnieuw zou doelen op het laattijdig nemen van de bestreden beslissing, volstaat een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel op dit punt.

3.2.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster. Verzoekster leeft sinds minstens 10 jaren in België en het verblijfsdossier van verzoekster is zeer goed gekend door verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet (op een afdoende wijze) onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar Nederlandse broer, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: de facto een intrekking van verblijf vermomd als een weigering van verblijf (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) (bijlage 20 zonder BGV)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen.

Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel), zeker gelet op de bijzondere concrete feitelijke situatie van verzoekster die reeds verschillende aanvragen achter de rug heeft en thans zelfs in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 2026. Verwerende partij meent ten onrechte dat deze elementen van geen belang zijn en maakt daarvan abstractie in de bestreden beslissing zonder ze te bespreken. In essentie heeft verwerende partij ion de bestreden beslissing helemaal niet gemotiveerd waarom de verblijfskaart van verzoekster dient te worden ingetrokken. Men vind daarover slechts korte informatie in de instructies van DVZ Brussel richting DVZ Antwerpen van 04/06/2021 (stuk 5). Daar wordt echter erkend dat een F-kaart werd afgeleverd en dat (op instructie van verwerende partij) de F-kaart moet worden "gesupprimeerd" (lees: geannuleerde , ingetrokken), hoewel van deze instructies in de bestreden beslissing helemaal niets terug te vinden is. Dit gegeven behoort tot de concrete situatie van het dossier van verzoekster is terug te vinden in het administratief dossier, zodat verwerende partij minstens daarop diende te motiveren in de bestreden beslissing. Dit laatste is echter niet gebeurd.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden."

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van verweerder dat er geen toetsing hieraan werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot familiehereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (naar analogie: RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Hierbij kan er ook op worden gewezen dat de bescherming van het gezins- of familieleden, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond ((EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Een gezins- of familieleden wordt aldus niet automatisch aangenomen tussen volwassen broers en zussen. Er wordt vereist dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. In casu blijkt een dergelijke toets reeds uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vereist immers dat het "ander familielid" van de burger van de Unie aantoon, in het land van herkomst, ten laste te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Verweerder heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster geen dergelijke band van afhankelijkheid met haar

broer heeft aangetoond en dat zij bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat deze beoordeling incorrect was of dat er wel degelijk sprake is van de vereiste bijzondere band van afhankelijkheid met haar broer. In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden blijkt met andere woorden geen beschermenswaardig gezins- of familieleven, zodat ook niet blijkt dat een verdere belangenafweging hieromtrent aan de orde was.

Daarenboven dient er ook op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen terugkeerbesluit is, zodat verzoekster hierdoor ook geenszins van haar broer wordt gescheiden. De bestreden beslissing doet enkel uitspraak over verzoeksters vraag tot familiehereniging, waarvoor – zoals kan worden aangenomen – een gezins- of familieleven is vereist dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wat verzoekster evenwel niet heeft kunnen aantonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.3. In zoverre verzoekster opnieuw de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan in eerste instantie worden verwezen naar de bespreking hieromtrent in het kader van het tweede middel. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat inzake enig door haar in het kader van haar vijfde aanvraag voorgelegd stuk ten onrechte niet is gemotiveerd. In het kader van een beslissing inzake een aanvraag tot familiehereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet kan verweerder verder volstaan met een motivering inzake de toepassing van de relevante wetsbepalingen, zoals hij heeft gedaan. Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verzoekster in het kader van haar aanvraag niet kunnen overtuigen dat er sprake is van een gezins- of familieleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, zodat een belangenafweging hieromtrent niet aan de orde was en hierover dus ook geenszins een motivering was vereist. Verzoekster kan ten slotte in de bestreden beslissing wel degelijk lezen waarom haar F-kaart werd gesupprimeerd, met name omdat zij geenszins blijkt te voldoen aan de voorwaarden voor het beoogde verblijf. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt andermaal niet aangetoond.

3.3.4. Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar zijn bespreking van het tweede middel. Verzoekster brengt geen argumenten naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen.

3.3.5. In zoverre verzoekster in de uiteenzetting van haar middel ook nog doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, blijkt evenmin dat zij in dit verband wezenlijk andere argumenten aanbrengt dan deze die reeds zijn besproken en weerlegd bij de bespreking van het tweede middel.

3.3.6. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS